Dosar nr. 1-1981/2024
1-24086585-12-1-05082024

Sentința
în numele Legii

16 ianuarie 2026 municipiul Chișinău

Judecătoria Chișinău (sediul Buiucani)
Instanța compusă din:
Președinte de ședinei, judecător, Liudmila Beșliu
Grefier, Olga Topalov,
Cu participarea: Procurorului, din cadrul Procuraturii mun. Chișinău, oficiul reprezentare a învinuirii în instanța de judecată, Severin Vladimir, a apărătorilor care acționează în apărarea drepturilor, libertăților și intereselor legitime a inculpatului Mîrza Maxim, avocat Starîi Andrei, împuternicit în baza mandatului (Seria MA nr. 2136268 din 19.06.2024) și avocat Șișcanu Veronica împuternicită în baza mandatului (Seria MA nr. 1471074 din 24.04.2025);
În lipsa: inculpatului Mîrza Maxim *care a solicitat examinarea cauzei în lipsa sa în baza cererii din 21.05.2025;*

a judecat în ședință de judecată publică, în procedură generală, cauza penală în privința lui:

Mîrza Maxim, născut la *****, IDNP *****, născut în r*****, celibatar, fără copii minori la întreținere, anterior nejudecat;

învinuit în comiterea infracțiunii prevăzute la art.371 alin.(1) Cod penal, *dezertarea, adică neprezentarea la serviciu, în scopul eschivării de la serviciul militar, comisă de către un militar.*

Perioada examinării cauzei în instanța de judecată: *02 august 2024 – 16 ianuarie 2026;*

Procedura de citare legală executată;

Asupra materialelor din dosar și a probelor administrate la faza de urmărire penală prezentate în ședința de judecată, instanța de judecată,

A constatat:

Fapta prejudiciabilă imputată constatată în ședință de judecată (temeiul real al răspunderii penale):

Partea descriptivă:

1. Mîrza Maxim a fost încadrat în serviciul militar prin contract, fiind repartizat pentru satisfacerea serviciului militar în Batalionul 22 de menținere a păcii și numit prin Ordinul comandantului Batalionul 22 de menținere a păcii referitor la efectiv nr. 010-S din 01.04.2024 în funcția de soldat superior (mitralior) grupă 1 infanterie pluton 3 infanterie companie 1 infanterie motorizată. La data de 08 aprilie 2024, ora 07:30 min., militarul prin contract al Batalionului 22 de menținere a păcii, soldatul clasa III

Mîrza Maxim, încălcând prevederile pct. 26 lit. c), e) și pct. 27 alin. (1) din Legea nr. 162 din 22.07.2005 cu privire la statutul militarilor, unde este stipulat că militarii au îndatorirea să respecte jurămîntul militar, prevederile regulamentelor militare și ale Codului de conduită profesională a militarilor prin contract, să execute necondiţionat, întocmai şi la timp ordinele comandanţilor (şefilor), fiind responsabili de modul în care îndeplinesc misiunile ce le sînt încredinţate, să fie disciplinați și vigilenți, precum și că fiecare militar are obligaţii funcţionale, care definesc volumul şi limitele îndeplinirii practice de către el a atribuţiilor şi sarcinilor ce îi sînt încredinţate, în conformitate cu funcţia pe care o deţine, nu s-a prezentat la locul de efectuare a serviciului, în unitatea militară Batalionul 22 de menținere a păcii, dislocat în mun. Chișinău, str. Petrarilor, nr. 3, lipsind nemotivat de la serviciu până la data de 24.07.2024, aproximativ ora 13:00 min., când s-a prezentat la Inspectoratul de poliție Centru.

2. *Astfel, Mîrza Maxim, prin acţiunile sale intenţionate, a comis dezertarea, adică neprezentarea la serviciu, în scopul eschivării de la serviciul militar, comisă de către un militar, infracţiune prevăzută de art. 371 alin. (1) din Codul penal.*

Cu privire la procedura de examinare a cauzei:

3. În ședința de judecată preliminară, procurorul Severin Vladimir, apărătorul inculpatului Șișcanu Veronica au solicitat examinarea cauzei în procedură generală, în ședință publică și în limba de stat, având în vedere că inculpatul este în imposibilitate de a se prezenta din motive excepționale legate de aflarea acestuia la muncă peste hotare, iar în acest sens, în conformitate cu art. 321 alin.(2) pct. 3 și art.351 și 352 din Codul de procedură penală, instanța de judecată a dispus examinarea cauzei penale în procedură generală în lipsa inculpatului.

Argumentele participanților la proces:

4. În ședința de judecată, inculpatul Mîrza Maxim nu s-a prezentat, pentru a oferi declaraţii şi a-şi susţine personal poziţia cu referire la acuzațiile aduse, însă a înaintat o cerere autentică, cu privire la examinarea cauzei în lipsa sa, invocînd ca circumstanță excepțională aflarea sa peste hotarele țării, la muncă.
5. Instanța de judecată, reține că, în conformitate cu prevederile art.321 alin.(1) Cod de procedură penală, judecarea cauzei în primă instanţă şi în instanţa de apel are loc cu participarea inculpatului, cu excepţia cazurilor prevăzute de prezentul articol. Potrivit alineatului (2) al aceluiași articol, judecarea cauzei în lipsa inculpatului poate avea loc în cazul:1) cînd inculpatul se ascunde de la prezentarea în instanţă; 3) când inculpatul solicită judecarea cauzei în lipsa sa, dacă instanţa constată existenţa circumstanţelor excepționale şi a motivelor obiective care justifică absenţa inculpatului la şedinţă, în acest sens, inculpatul declarând solemn într-o şedinţă precedentă sau prezentând un

înscris contrasemnat de apărătorul său prin care îşi manifestă dorinţa bazată pe o alegere în cunoştinţă de cauză de a renunţa în mod expres la exercitarea dreptului său de a apărea în faţa instanţei, iar renunţarea nu contravine unui interes public mai important; 4) finalizării urmăririi penale în lipsa învinuitului în condiţiile art.291[1].

6. În speță, instanța de judecată a dispus examinarea cauzei în lipsa inculpatului Mîrza Maxim care a depus o cerere în acest sens, instanța constatând că aflarea inculpatului în străinătate la muncă constituie o circumstanță excepțională și un motiv obiectiv care justifică absența acestuia la ședințele de judecată.
7. Ca urmare a faptului că Mîrza Maxim nu s-a prezentat în ședința de judecată, instanța a fost în imposibilitate de a-l audia, motiv din care prin prisma prevederilor art. 368 alin. (1) pct. (2) din Codul de procedură penală, a dispus citirea declarațiilor acestuia depuse în calitate de învinuit la etapa de urmărire penală.
8. Astfel, fiind date citirii declarațiile în calitate de învinuit, Mîrza Maxim la etapa urmăririi penale a declarat că vina în comiterea infracțiunii o recunoaște integral. Referitor la circumstanțele expuse în conținutul ordonanței de punere sub învinuire a comunicat că la data de 24.07.2023 a fost încorporat în cadrul Forțelor Armate și anume în cadrul Batalionului 22 de menținere a păcii, situat pe str. Pietrarilor, nr. 3, mun. Chișinău. După o perioadă de 6 luni de zile, a trecut în corpul militarilor prin contract, atunci a fost promovat la funcția de soldat superior mitralior, la data de 01.04.2024.Datorită faptului că deja era militar prin contract, putea pe parcursul weekend-ului să părăsească unitatea militară. Astfel, la data de 05.04.2024, a plecat în localitatea Grozești, r-nul Nisporeni. La serviciu trebuia să revină la data 08.04.2024, ora 07:30. Astfel, ajungând acasă, a găsit o scrisoare în care scria despre faptul că are de achitat un credit, în sumă de 54 000 lei, pentru un telefon procurat de el anterior.Aflând despre acest lucru, a decis să găsească de urgență bani pentru achitarea creditului. Sâmbătă și duminică căuta bani, atunci a găsit aproximativ 10 000 lei. La data de 08.04.2024, văzând că nu are nici jumătate din sumă, a decis să caute bani mai departe. A fost telefonat de către comandantul companiei Nitrean Marian, la care punea receptorul, asta a durat câteva zile. A concretizat că nu a anunțat comandantul despre faptul că nu se poate prezenta la serviciu din motiv că nu avea să-l ajute nimeni și aveau să-i comunice să se prezinte la serviciu în continuare. Văzând că situația s-a liniștit, a început a lucra la construcții neoficial, cu scopul de a dobândi bani pentru achitarea creditului, cât mai rapid. În luna mai deja achitase aproape jumătate din credit. Până la sfârșitul lunii iulie mai lucra în diferite locuri, însă nu prea făcea bani pentru achitarea creditului. La data de 24.07.2024, s-a dus acasă în localitatea Grozești, pentru a o vedea pe bunica și a-și lua niște haine. Aproximativ la ora 10:30 min., acasă au venit niște polițiști, care s-au prezentat ca

colaboratori de la IP Centru și l-au condus la Inspectoratului de poliție Centru. Regretă cele comise.A concretizat că în perioada în care a fost în armată a fost instruit cu privire la răspunderea pe care o poartă militarii pentru comiterea infracțiunilor militare, inclusiv pentru infracțiunea de dezertare. / f. d. 56-57/

9. În pofida faptului că inculpatul Mîrza Maxim nu s-a prezentat în şedinţă de judecată şi nu s-a expus în faţa instanţei în privinţa circumstanţelor de fapt incriminate, vinovăția acestuia în baza art. 371 alin.(1) din Codul penal se confirmă totuşi prin probele cercetate nemijlocit în ședința de judecată, și anume:
10. *Fiind audiat în cadrul ședinței de judecată martorul Ion Aric*, după depunerea jurământului în ordinea prevăzută de art. 108 din Codul de procedură penală, la întrebările instanței a declarat că, îl cunoaște pe Mîrza Maxim, acesta fiind subordonatul său. În anul 2024 martorul era comandantul lui Mîrza de pluton. Militarii în termen au dreptul de a trece în regim de contract, iar Mîrza Maxim, în luna aprilie 2024, a trecut la executarea serviciului militar în baza unui contract. Ulterior, acesta a dispărut și nu s-a mai prezentat. În urma dispariției, în unitate s-au efectuat măsuri interne și dosarul a fost transmis procuraturii.
11. *La întrebările acuzatorului de stat Severin Vladimir, martorul Ion Aric*, a specificat că, atât timp cât militarul se afla în serviciul militar în termen, acesta avea domiciliul în cazarmă, după trecerea la serviciul militar prin contract, Mîrza Maxim pleca la domiciliu. Martorul a menționat că, după dispariție, nu a mai contactat personal cu Mîrza Maxim. În ziua dispariției au fost întreprinse căutări, însă nici rudele nu dețineau informații. Martorul a declarat că nu cunoaște motivele dispariției militarului Mîrza Maxim. Acesta nu își amintește ce zi a săptămânii era, însă în raport era indicată data exactă. A mai precizat acesta că, că Mîrza Maxim cunoștea obligația de a se prezenta la unitatea militară, i-au fost aduse la cunoștință articolele referitoare la dezertare, conform anexei din dosarul personal al militarului în termen. De asemenea, conform aceluiași dosar, o dată pe lună îi erau aduse la cunoștință articole privind furtul și alte aspecte. Martorul a arătat că contractul pentru serviciul militar se semnează pe o perioadă de 3 ani, iar Mârza Maxim a semnat acest contract. Părțile contractului au fost Mîrza Maxim și Armata Națională, în persoana comandantului Varivanov Ruslan. În ceea ce privește situația contractului lui Mîrza Maxim, martorul a menționat că nu cunoaște detalii, însă presupune că a fost anulat odată cu transmiterea dosarului la procuratură. Cu privire la statutul militar actual al lui Mîrza Maxim, martorul nu deține informații, însă știe că acesta are serviciul militar nefinalizat.
12. *La întrebările apărătorului Șișcanu Veronica, martorul Aric Ion,* a declarat că locotenent-major al companiei 1 a fost Marian Nistrean, care în ziua dispariției lui

Mîrza Maxim a întreprins măsuri de căutare, fără rezultat. Martorul a afirmat că nu cunoaște ca Mîrza Maxim să fi avut conflicte cu personalul batalionului 22 sau cu comandanții direcției. Pe perioada în care Mîrza Maxim a fost militar în termen, martorul l-a caracterizat ca fiind pozitiv, executând toate indicațiile la timp. Martorul a menționat că știe că Mîrza Maxim a plecat peste hotare pentru a face bani.

13. *În cadrul cercetării judecătorești au fost cercetate următoarele mijloace de probă administrate în faza de urmărire penală şi anume:*
14. *Extrasul din Ordinul Comandantului Batalionului 22 de menținere a păcii nr. 63 din 01.04.2024,* potrivit căruia soldatul clasa III, Mîrza Maxim a fost încadrat benevol în serviciul militar prin contract, fiind numit prin Ordinul comandantului Batalionul 22 de menținere a păcii referitor la efectiv nr. 010-S din 01.04.2024 în funcția de soldat superior (mitralior) grupă 1 infanterie pluton 3 infanterie companie 1 infanterie motorizată.
15. *Extrasul din Ordinul Comandantului Batalionului 22 de menținere a păcii nr. 68 din 08.04.2024*, soldatul clasa III Mîrza Maxim, la data de 08.04.2024 nu s-a prezentat la serviciu, fiind exclus de la toate tipurile de aprovizionare./ f. d. 23-24 /
16. Instanța de judecată reține că, în virtutea prevederilor art. 24 alin. (3) din Codul de procedură penală, se indică expres că, părțile participante la judecarea cauzei au drepturi egale, fiind învestite de legea procesuală penală cu posibilități egale pentru susținerea pozițiilor lor, instanța de judecată a explicat părților posibilitatea de a prezenta probe.
17. În acest context, instanța menționează că atât procurorul, cât și apărătorul în interesele inculpatului în ședința de judecată nu a prezentat alte careva probe decât cele anexate la dosar și cercetate în ședința de judecată.

Cu privire la analiza probelor şi încadrarea juridică:

18. În conformitate cu art. 8 Cod procedură penală, precum și cu cele ale art. 21 din Constituția Republicii Moldova, orice cetățean beneficiază de prezumția de nevinovăție, deschiderea unei proceduri judiciare penale – prin începerea urmăririi penale – nefiind posibilă decât în condițiile prevăzute de lege.
19. Potrivit art. 384 din Codul de procedură penală, instanța hotărăște asupra învinuirii înaintate inculpatului prin adoptarea sentinței de condamnare, de achitare sau de încetare a procesului penal. Sentința se adoptă în numele legii. Sentința instanței de judecată trebuie să fie legală, întemeiată și motivată. Instanța își întemeiază sentința numai pe probele care au fost cercetate în ședința de judecată.
20. Conform art. 389 alin. (1) și (2) din Codul de procedură penală, sentința de condamnare se adoptă numai în condiția în care, în urma cercetării judecătorești, vinovăția inculpatului în săvârșirea infracțiunii a fost confirmată prin ansamblul de

probe cercetate de instanța de judecată și nu poate fi bazată pe presupuneri.

21. Instanța de judecată reține că, sentința de condamnare nu poate fi întemeiată pe presupuneri. Sentința de condamnare trebuie să se bazeze pe probe exacte, când toate versiunile au fost verificate, iar divergențele apărute au fost lichidate și apreciate corespunzător. Toate îndoielile care nu pot fi înlăturate vor fi interpretate în favoarea inculpatului. Astfel, instanța de judecată este obligată prin prisma prevederilor art. 384 alin. (3) din Codul de procedură penală, să emită sentința legală, întemeiată și motivată, bazată pe principiile generale ale efectuării justiției.
22. Instanța de judecată remarcă că, în privința inculpatului Mîrza Maxim a fost pornită urmărirea penală și derulată cu respectarea legislației procesual penale în vigoare. La fel, în contextul art. 6 al Convenției pentru apărarea drepturilor omului și libertăților fundamentale, inculpatului i-a fost adus la cunoștință atât natura, cauza și probele pe care se fundamentează acuzația, cât și calificarea juridică care a fost dată faptelor săvârșite de acesta într-o manieră detaliată prin ordonanța de punere sub învinuire și rechizitoriul întocmit.
23. În același timp, se impune a preciza că, potrivit prevederilor art. 6 din Convenție, în dreptul la un proces echitabil se atribuie și necesitatea motivării hotărârii. Sub acest aspect în cauzele Hiro Balani contra Spaniei, Vandehurk contra Olandei, Ruiz Torija contra Spaniei și Boldea contra României, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a arătat că art. 6 paragraful 1 din Convenție obligă instanțele să-și motiveze hotărârile. Amploarea acestei obligații poate varia însă în funcție de natura hotărârii, trebuind avute în vedere diversitatea solicitărilor pe care inculpatul le-a formulat în fața instanței, precum și diferențele existente în fiecare stat contractant cu privire la dispozițiile legale obligatorii, cutume, opinii exprimate în doctrină, aplicabile în această materie.
24. De asemenea, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a arătat că obligația instanței de a motiva hotărârea pronunțată, este aceea de a demonstra părților că au fost ascultate (cauza Tatishvili contra Rusiei din 2007). La fel, art. 6 al Convenției implică în special în sarcina instanței obligația de a examina efectiv mijloacele, argumentele și ofertele de probă ale părților (cauzele Perez împotriva Franței și Van de Hurk împotriva Olandei).
25. În acest mod, instanța de judecată subliniază că și-a bazat constatările sale pe probele verbale și în scris prezentate, dar și în analiza faptului dacă acuzările sunt bine justificate conform standardului de dovadă, care este acel al „în afara dubiilor rezonabile”, or astfel de dovadă poate rezulta din coexistența deducerilor suficient de puternice, clare și concordante sau a similarelor prezumții de fapt necombătute, iar adițional, poate fi luat în considerație comportamentul părților când sunt obținute

dovezile (hotărârea Irlanda c. Regatului Unit din 18 ianuarie 1978, seria A nr. 25, p. 65, alin. 161).

26. În corespundere cu prevederile art. 93 alin. (1) din Codul de procedură penală, probele sunt elemente de fapt dobândite în modul stabilit de prezentul cod, care servesc la constatarea existenței sau inexistenței infracțiunii, la identificarea făptuitorului, la constatarea vinovăției, precum și la stabilirea altor împrejurări importante pentru justa soluționare a cauzei.
27. În continuare, în conformitate cu art. 101, alin. (1) și (2) din Codul de procedură penală, fiecare probă urmează să fie apreciată din punct de vedere al pertinenței, concludenții, utilității și veridicității ei, iar toate probele în ansamblu – din punct de vedere al coroborării lor. Judecătorul apreciază probele conform propriei convingeri, formate în urma examinării lor în ansamblu, sub toate aspectele și în mod obiectiv, călăuzindu-se de lege.
28. În acest context prin prisma alin. (4) art. 100 din Codul de procedură penală, toate probele administrate în cauza penală au fost verificate sub toate aspectele, complet și obiectiv, fiind analizate probele administrate, coroborarea lor cu alte probe, necesitatea administrării de noi probe și verificarea sursei de proveniență a acestora.
29. La caz, instanța susține că în jurisprudența sa, Curtea Europeană a menționat că, deși articolul 6 § 1 din Convenție garantează dreptul la un proces echitabil, acesta nu stabilește reguli privind admisibilitatea probelor, problemă care trebuie să fie reglementată în primul rând de dreptul național (Lhermitte v. Belgia [MC], 29 noiembrie 2016, § 83), or atunci când Curtea Europeană verifică încălcări ale procedurii de administrare a probelor, ea constată modul în care această încălcare afectează caracterul echitabil al întregii proceduri (Bykov v. Rusia [MC], 10 martie 2009, § 89, Prade v. Germania, 3 martie 2016, §33, Dimitrov și Momin v. Bulgaria, 7 iunie 2018, § 51, 62).
30. Pe plan național, articolul 95 alin. (1) din Codul de procedură penală prevede că sunt admisibile probele pertinente, concludente şi utile administrate în conformitate cu prevederile Codului, iar articolul 95 alin. (2) stabilește că problema admisibilității probelor o decide organul de urmărire penală, din oficiu sau la cererea părților ori, după caz, instanța de judecată, important fiind accesul în egală măsură a tuturor părţilor la cercetarea probei.
31. Astfel, instanța a constatat din materialele cauzei că partea apărării a avut accesul în egală măsură la cercetarea tuturor probelor enunțate în rechizitoriu inclusiv să le conteste, în conformitate cu prevederile art. 101 alin. (4) din Codul de procedură penală.
32. În alt context, la adoptarea sentinței, potrivit prevederilor art. 385 alin. (1), pct. 1-4

Cod procedură penală, instanța de judecată trebuie să soluționeze următoarele chestiuni în următoarea consecutivitate : 1) dacă a avut loc fapta de săvârșirea căreia este învinuit inculpatul; 2) dacă această faptă a fost săvârșită de inculpat; 3) dacă fapta întrunește elementele infracțiunii și de care anume lege penală este prevăzută ea; 4) dacă inculpatul este vinovat de săvârșirea acestei infracțiuni.

33. Astfel, conform ordonanței de punere sub învinuire, dar și potrivit rechizitoriului, acțiunile lui Mîrza Maxim au fost încadrate în baza art.371 alin.(1) din Codul penal.
34. Articolul 371 alin.(1) din Codul penal stabilește răspunderea penală pentru dezertarea, adică neprezentarea la serviciu, în scopul eschivării de la serviciul militar, comisă de către un militar.
35. În conformitate cu prevederile art. 14 alin. (1) din Codul penal, infracțiunea este o faptă (acțiune sau inacțiune) prejudiciabilă, prevăzută de legea penală, săvârșită cu vinovăție și pasibilă de pedeapsă penală.
36. Conform art. 51 alin. (1) din Codul penal, temeiul real al răspunderii penale îl constituie fapta prejudiciabilă săvârșită, iar componența infracțiunii, stipulată în legea penală, reprezintă temeiul juridic al răspunderii penale.
37. Potrivit art. 52 alin.(1) din Codul penal, se consideră componență a infracțiunii totalitatea semnelor obiective și subiective, stabilite de legea penală, ce califică o faptă prejudiciabilă drept infracțiune concretă. Alin. (2) al aceluiași articol stabilește că componența infracțiunii reprezintă baza juridică pentru calificarea infracțiunii potrivit unui articol concret din codul penal.
38. Conform art. 113 alin. (1) din Codul penal, se consideră calificare a infracțiunii determinarea și constatarea juridică a corespunderii exacte între semnele faptei prejudiciabile săvârșite și semnele componenței infracțiunii, prevăzute de norma penală. Alin. (2) al aceluiași articol stabilește că calificarea oficială a infracțiunii se efectuează la toate etapele procedurii penale de către persoanele care efectuează urmărirea penală și de către judecători.
39. Calificarea oficială a infracțiunii se efectuează la toate etapele procedurii penale de către persoanele care efectuează urmărirea penală și de către judecători. Instanța de judecată relevă că în cauza „Kokkinakis vs Grecia din 25.25.1993” CtEDO a statuat că „(...) o infracțiune trebuie să fie definită clar prin lege. Această condiție va fi îndeplinită atunci când individul poate să știe, pornind de la prevederea normei pertinente și la nevoie cu ajutorul interpretării ce-i este data în jurisprudență, ce acte și omisiuni sunt de natură să-i angajeze răspunderea penală”.
40. Prin urmare, fiind cercetate nemijlocit în ședință de judecată probele administrate în cadrul urmăririi penale, în ansamblu, instanța constată că acestea sunt pertinente și concludente, precum și coroborează între ele, nefiind stabilite anumite contradicţii

esenţiale şi semnificative între ele, iar în ansamblu confirmă circumstanţele expuse în învinuirile aduse inculpatului, pe faptul comiterii infracţiunii prevăzute la art. 371 alin.(1) din Codul penal.

41. Subsecvent, instanţa mai adaugă că a apreciat probele inclusiv prin prisma declaraţiilor oferite de inculpat în faza urmăririi penale (f.d.49), în cadrul căreia acestea a recunoscut integral faptele incriminate şi vinovăţia în săvârşirea infracţiunii, chiar dacă nu au oferit alte detalii, concluziile instanţei se întemeiază exclusiv pe alte mijloace de probă, iar declaraţiile inculpatului vor fi luate în considerare doar în ansamblu cu ale informaţii verificate de instanţă şi exclusiv sub aspectul concordanței cu alte probe.
42. Apreciind probele incriminate inculpatului, declarațiile acestuia, declarațiile martorului, datele oficiale din ordinele militară instanţa statuează că, converg fără dubiu spre concluzia că inculpatul, în calitate de militar prin contract, a lipsit nejustificat de la serviciu pe o perioadă îndelungată, fapt ce întrunește elementele constitutive ale infracțiunii prevăzute de art. 371 alin. (1) Cod penal.
43. Fiind audiat, învinuitul la faza urmăririri penale și-a recunoscut integral vina, explicând că a părăsit unitatea militară pe fondul unor dificultăți financiare, încercând să acumuleze bani pentru achitarea unui credit. A precizat că, deși a fost contactat repetat de comanda militară, nu a informat despre imposibilitatea prezentării sale, continuând să lucreze neoficial în construcții. Astfel, instanța reține aceste declarații ca fiind consecvente, coerente și se coroborează cu restul materialelor cauzei.
44. Declarațiile martorului Aric Ion comandant al plutonului din care făcea parte învinuitul, a confirmat absența acestuia la apelul de dimineață din 08.04.2024, precum și faptul că măsurile imediate de căutare nu au dat rezultat. A relatat că învinuitul fusese instruit periodic despre răspunderea pentru dezertare și că anterior nu manifestase comportament indisciplinat.
45. Declarațiile martorului Aric Ion sunt logice, detaliate și nu relevă interes personal, având valoare probantă ridicată.
46. Cu privire la extrasul din Ordinul Comandantului nr. 63/01.04.2024 confirmă faptul că învinuitul fusese încadrat în serviciul militar prin contract, în funcția de soldat superior (mitralior) iar extrasul din Ordinul nr. 68/08.04.2024 certifică neprezentarea sa la serviciu și excluderea din aprovizionare. Aceste documente oficiale confirmă statutul militar al inculpatului și neîndeplinirea obligațiilor de serviciu.
47. Cu privire la temeiul juridic de atragere la răspundere penală, instanţa constată că inculpatul Mîrza Maxim, a atentat la relațiile sociale ce asigură ordinea, disciplina și buna funcționare a serviciului militar, protejate de art. 371 Cod penal.

48. În mod concret, prin acțiunile sale, inculpatul a adus atingerea, ordinii și disciplinei militare, care presupun respectarea jurământului militar, a regulamentelor militare și a obligațiilor de serviciu, a subordonării militare și executării la timp a misiunilor și ordinelor comandanților, a elementelor indispensabile funcționării Forțelor Armate, a capacității de apărare a statului, întrucât disciplina militară și prezența efectivului reprezintă condiții esențiale pentru realizarea atribuțiilor constituționale ale Armatei Naționale precum și a siguranței și funcționalității unității militare, *afectată direct prin lipsa nejustificată a unui militar încadrat în funcție operativă.*
49. Prin urmare, fapta inculpatului reprezintă o atingere adusă disciplinei și ordinii militare, valori sociale fundamentale ocrotite de lege în vederea menținerii capacității operative a structurilor de apărare ale statului.
50. *Obiectul juridic special* al infracțiunii de dezertare îl formează relațiile sociale cu privire la ordinea și disciplina militară, a căror normala desfășurare și dezvoltare este asigurată prin prezența militarului, în mod permanent la unitatea, formațiune sau serviciul din care face parte.
51. *Latura obiectivă* a infracțiunii incriminate lui Mîrza Maxim, prevăzute de art. 371 alin.(1) Cod penal, constă în fapta prejudiciabilă exprimată prin acțiunea de părăsire a unității militare.
52. Infracțiunea de dezertare realizată prin părăsirea unității militare, absența prelungită dincolo de termenul stabilit de lege și numai dacă făptuitorul a beneficiat de libertatea de voință și acțiune, avînd posibilitatea de a opta între revenirea la unitatea militară la centrul de instruire sau la locul de serviciu și rămînerea în poziția de dezertor, fapt confirmat în prezenta cauză penală.
53. Astfel, prin prisma celor menționate supra se concluzionează că latura obiectivă manifestată prin inacțiune în prezenta speță este confirmată prin prisma materialului probator anexat la materialele cauzei.
54. *Latura subiectivă* a infracțiunii se caracterizează prin intenție directă de părăsire a serviciului militar.
55. *Subiectul* infracțiunii incriminate este persoana fizică responsabilă care la momentul săvîrșirii infracțiunii a atins vîrsta de 18 ani. Suplimentar, subiectul are calitatea specială de militar sau rezervist, în prezenta speță avînd calitatea soldat superior (mitralior).
56. Probele administrate la cauza penală atestă vinovăția inculpatului Mîrza Maxim inclusiv confirmă în acțiunile acestuia elementele infracțiunii de dezertare, evidențiindu-se cu certitudine elementele obiectului juridic special ce atentează la relațiile sociale ce asigură ordinea, disciplina și buna funcționare a serviciului militar

Cu privire la stabilirea categoriei și a termenului de pedeapsă:

57. De către acuzatorul de stat Severin Vladimir, în dezbaterile judiciare a fost solicitată recunoașterea inculpatului Mîrza Maxim vinovat de săvârșirea infracțiunii incriminate în baza art. 371 alin. (1) din Codul penal şi să-i fie stabilită o pedeapsă sub formă amendă în mărime de 900 unități conevționale care constituie suma de 45 000 lei.
58. Apărătorul Veronica Șișcanu care acționează în interesele inculpatului Mîza Maxim, în dezbaterile judiciare a solicitat aplicarea unei pedepse mai blânde, cu respectarea prevederilor art.53-55 Cod penal.
59. Potrivit art.24 alin.(2) din Codul de procedură penală, instanța judecătorească nu este organ de urmărire penală, nu se manifestă în favoarea acuzării sau a apărării și nu exprimă alte interese decât interesele legii. În cazul săvârșirii unei infracțiuni, instanța de judecată este singură în măsură să înfăptuiască nemijlocit opera de individualizare a pedepsei pentru infractorul care a comis acea infracțiune, având deplina libertate de acțiune în vederea realizării acestei operațiuni, ținând seama de regulile și principiile prevăzute de Codul penal, la stabilirea felului, duratei ori a cuantumului pedepsei în cadrul operațiunii de individualizare a acesteia.
60. Conform certificatului eliberat de IMSP „Centrul de Sănătate Hîncești" nr. 317/81 din 23.05.2024 (f.c. 37), Mîrza Maxim nu se află la evidența medicului psihiatru.
61. Conform certificatului eliberat de IMSP „Spitalul Raional Hîncești" nr. 275 din 23.05.2024 (f.d. 38), Mîrza Maxim nu se află la evidența medicului narcolog.
62. Instanța, analizând poziția acuzării care a solicitat aplicarea unei amenzi în mărime de 900 unități convenționale, precum și poziția apărării care a solicitat o pedeapsă mai blândă, reține că forma și cuantumul pedepsei urmează a fi stabilite cu respectarea principiilor generale ale individualizării pedepsei prevăzute de art. 7, 75 și 76 Cod penal.
63. La individualizarea judiciară a pedepsei ce se va aplica instanța va avea în vedere dispozițiile art. art. 7, 75 Cod penal, respectiv: modalitatea şi împrejurările în care a fost comisă infracțiunea, gradul de pericol social mediu al faptei săvârșite, de împrejurările în care a fost comisă fapta, dar şi circumstanțele cauzei care atenuează ori agravează răspunderea penală.
64. În conformitate cu prevederile articolul 76 din Codul penal, în acţiunile învinuitului Mîrza Maxim au fost identificate circumstanțe ce atenuează răspunderea penală a acestuia, și anume: săvârşirea pentru prima dată a unei infracţiuni mai puţin grave art. 76 alin. (1), lit. a) din Codul penal precum și săvârşirea infracţiunii de către o persoană care a atins vârsta de 18 ani, dar nu a atins vârsta de 21 de ani art. 76 alin. (1), lit. b) din Codul penal.
65. În conformitate cu prevederile articolul 77 din Codul penal, în acţiunile învinuitului

Mîrza Maxim nu au fost identificate circumstanțe ce agravează răspunderea penală a acestuia.

66. Temeiuri pentru liberarea învinuitului Mîrza Maxim de răspundere penală, conform prevederilor articolului 53 din Codul penal, nu au fost identificate.
67. În conformitate cu art.61 alin.(1) şi (2) din Codul penal, pedeapsa penală este o măsură de constrângere statală şi un mijloc de corectare şi reeducare a condamnatului ce se aplică de instanţele de judecată, în numele legii, persoanelor care au săvârşit infracţiuni, cauzând anumite lipsuri şi restricţii drepturilor lor. Pedeapsa are drept scop restabilirea echităţii sociale, corectarea condamnatului, precum şi prevenirea săvârşirii de noi infracţiuni atât din partea condamnaților, cât şi a altor persoane.
68. Concomitent, executarea pedepsei nu trebuie să cauzeze suferințe fizice și nici să înjosească demnitatea persoanei condamnate. Pedeapsa aplicată persoanei recunoscute vinovate trebuie să fie echitabilă, legală și corect individualizată, capabilă să restabilească echitatea socială și să realizeze scopurile legii și pedepsei penale, în strictă conformitate cu dispozițiile părții generale a Codului penal și stabilirea pedepsei în limitele fixate în partea specială.
69. Instanța remarcă că pedeapsa este echitabilă când ea impune infractorului lipsuri și restricții ale drepturilor lui, proporționale cu gravitatea infracțiunii săvârșite și este suficientă pentru restabilirea echității sociale, adică a drepturilor și intereselor victimei, statului și întregii societăți, perturbate prin infracțiune.
70. De altfel, pedeapsa este echitabilă și atunci când este capabilă de a contribui la realizarea altor scopuri ale pedepsei penale, cum ar fi corectarea condamnatului și prevenirea comiterii de noi infracțiuni atât de către condamnat, cât și de alte persoane. Or, practica judiciară demonstrează că o pedeapsă prea blândă generează dispreț față de ea și nu este suficientă nici pentru corectarea infractorului și nici pentru prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni.
71. În concordanță, instanța consideră că o pedeapsă prea aspră generează apariția unor sentimente de nedreptate, jignire, înrăire și de neîncredere în lege, fapt ce poate duce la consecințe contrare scopului urmărit.
72. În aceste sens, instanța de judecată menționează că scopul pedepsei penale nu este ca aceasta să fie retributivă, intimidatoare sau vindicativă, în sens că pedeapsa nu trebuie privită ca „prețul” pe care trebuie să-l plătească persoana pentru fapta prejudiciabilă, ci trebuie să reflecte un echilibru între gravitatea faptei prejudiciabile și urmările ei, prin excluderea caracterului vindicativ al pedepsei, urmărindu-se ca statul să nu urmărească răzbunarea, ce ar genera altă răzbunare, prin încălcarea dreptului, ci realizarea dreptății, inclusiv prin prisma principiilor proporționalității și

cel al echității lor.

73. Instanța concluzionează că sentința de condamnare în prezenta cauză penală va avea un efect preventiv serios atât pentru inculpat, cât și pentru alte persoane predispuse la comiterea unor astfel de infracțiuni și va constitui o garanție și o asigurare că drepturile și libertățile consfințite în Constituția Republicii Moldova și alte legi ale statului sunt apărate, iar violarea lor este contracarată și pedepsită.
74. În cadrul individualizării pedepsei, instanța de judecată ține cont și de regula nr. 6 din Recomandarea NR. R (92) 16 a Comitetului de miniștri către statele membre referitoare la regulile europene asupra sancțiunilor aplicate în comunitate (adoptată de Comitetul de Miniștri în 19 octombrie 1992, cu ocazia celei de a 482-a reuniune a Delegațiilor de Miniștri), potrivit căreia „natura și durata sancțiunilor și măsurilor aplicate în comunitate trebuie de asemenea să fie proporțională cu gravitatea infracțiunii pentru care un delincvent a fost condamnat sau o persoană este inculpată, cât și cu situația personală a acesteia”.
75. Din examinarea textului de lege invocat, rezultă că aceste criterii sunt obligatorii și trebuie avute în vedere în procesul de stabilire și aplicare a pedepsei.
76. Privind gravitatea infracțiunii prevăzute de art. 371 alin. (1) din Codul penal săvârșită de către inculpat, instanța, conform art. 16 din Codul penal, atestă că infracțiunea, în funcție de caracterul și gradul prejudiciabil, se atribuie la categoria infracțiunilor mai puțin gravă comisă cu intenție.
77. Astfel instanța de judecată ajunge la concluzia că pedeapsa stabilită lui Mîrza Maxim sub formă de amendă penală, este una corectă individualizată și raportată la criteriile generale prevăzute de art. 75 Cod penal. Totodată instanțe de judecată nu i-au fost prezentate materiale confirmative ce l-ar caracteriza pe inculpat din punct de vedere negativ.
78. La stabilirea pedepsei inculpatului Mîrza maxim instanța de judecată a ținut cont și de elementele ce țin de materialitatea faptelor comise de inculpat, cât şi de datele referitoare la persoana acestuia, prin urmare că chiar dacă individualizarea pedepsei este un proces interior, strict personal al judecătorului, la caz se reține că, stabilirea pedepsei este rezultatul unei examinări obiective a întregului material probatoriu, cercetat în cadrul ședinței de judecată.
79. Prin urmare pedeapsa cu amendă în viziunea instanței de judecată este unica în măsură de constrângere aplicabilă situației inculpatului, care pornind de la datele caracteristice ale ultimului, este pe măsură să ducă la atingerea scopului general şi special al pedepsei penale, deoarece fapta în materialitatea sa duce la concluzia că scopul pedepsei poate fi realizat prin stabilirea pedepsei cu amendă.
80. Poziția instanței de judecată referitor la pedeapsa penală stabilită, are ca fundament

faptul că dreptatea reprezintă o valoare supremă în societate și este garantată de art. 1 alin. (3) din Legea fundamentală a statului. În consecință, prevederea constituțională la care s-a făcut referință obligă toate autoritățile statului să contribuie la stabilirea și afirmarea ei în societate.

81. Instanța a examinat solicitarea apărătorului inculpatului, Veronica Șișcanu, privind aplicarea dispozițiilor art. 53–55 Cod penal, care prevăd forme de liberare de răspundere penală sau transformarea răspunderii penale în răspundere contravențională, însă constată că nu sunt întrunite condițiile legale pentru aplicarea acestor instituții.
82. Potrivit art. 53 Cod penal, liberarea de răspundere penală poate interveni numai în cazurile expres prevăzute de lege, atunci când pericolul social al faptei este redus, iar scopurile pedepsei pot fi realizate fără aplicarea unei sancțiuni penale.
83. Instanța constată că articolul pentru care este acuzat inculpatul (art. 371 alin. (1) Cod penal – dezertarea) nu prevede, în norma sa specială, posibilitatea liberării de răspundere penală. Mai mult, fapta nu poate fi considerată ca având un pericol social redus, având în vedere durata îndelungată a lipsei (aprox. 3 luni și jumătate) și natura relațiilor sociale protejate – ordinea și disciplina militară, esențiale pentru capacitatea de apărare a statului.
84. În aceste condiții, instanța concluzionează că art. 53 Cod penal nu poate fi aplicat, neexistând temei legal și nici circumstanțe care să justifice liberarea de răspundere penală.
85. Cu privire la aplicarea art. 55 Cod penal – Liberarea de răspundere penală cu tragerea la răspundere contravențională, instanța reține că această normă permite înlocuirea răspunderii penale cu răspundere contravențională doar dacă fapta: nu prezintă un grad însemnat de pericol social, nu este gravă, iar tragerea la răspundere contravențională este suficientă pentru atingerea scopurilor sancțiunii.
86. Instanța constată că infracțiunea de dezertare, chiar în varianta prevăzută la alin. (1), este calificată de lege drept infracțiune ce afectează relațiile sociale ce asigură ordinea și disciplina militară, valorile esențiale pentru funcționarea Forțelor Armate.
87. Absența nejustificată a inculpatului timp de peste 3 luni nu poate fi considerată o faptă lipsită de pericol social semnificativ, iar natura militară a obligațiilor sale exclude posibilitatea tratării comportamentului printr-o simplă sancțiune contravențională.
88. Instanța apreciază că substituirea răspunderii penale cu răspundere contravențională ar fi neproporțională, lipsită de eficiență preventivă și contrară finalității politicii penale în materie de infracțiuni militare.
89. Prin urmare, art. 55 Cod penal nu este aplicabil în prezenta cauză, iar aplicarea

pedepsei amenzii este forma adecvată, proporțională și suficientă pentru atingerea scopurilor pedepsei, potrivit dispozițiilor art. 61 Cod penal.

Cu privire la măsura preventivă.

90. În corespundere cu prevederile art. 385 alin. (1) pct. 15) şi art. 395 alin. (1) pct. 5) din Codul de procedură penală, instanţa urmează să se expună în privinţa măsurii preventivă ce se va aplica inculpatului până când sentinţa va deveni definitivă.
91. În contextul dezbaterilor judiciare procurorul Severin Vladimir nu s-a expus pe marginea aplicării sau menţinerii măsurilor preventive în privinţa inculpatului.
92. Analizând materialele dosarului penal, instanța constată că, la momentul pronunțării prezentei sentințe, inculpatul Mîrza Maxim nu este supus vreunei măsuri preventive.
93. În acest context, instanţa relevă că conform art. 329 alin. (1) din Codul de procedură penală, la judecarea cauzei, instanţa, din oficiu sau la cererea părţilor şi ascultând opiniile acestora, este în drept să dispună aplicarea, înlocuirea sau revocarea măsurii preventive aplicate inculpatului.
94. Instanţa constată că potrivit art. 175 alin. (1) şi (2) din Codul de procedură penală, constituie măsuri preventive măsurile cu caracter de constrângere orientate în scopul asigurării de către instanţă a executării sentinţei.
95. Reieşind din conţinutul art. 178 alin. (2) din Codul de procedură penală, obligarea de a nu părăsi ţara constă în îndatorirea impusă inculpatului de către instanţa de judecată de a nu părăsi ţara fără încuviinţarea organului care a dispus această măsură, precum şi în îndeplinirea altor obligaţii prevăzute la alin.(1) din acelaşi articol.
96. În acest mod, instanţa statuează că până când sentinţa va deveni definitivă, urmează a fi aplicată în privinţa inculpatului măsura preventivă – *obligarea de a nu părăsi ţara.*
97. Instanţa menţionează că în virtutea faptului că în privinţa inculpatului nu a fost aplicată o pedeapsă privativă de libertate şi acesta nu a demonstrat până în prezent riscuri privind eschivarea sa de la respectarea măsurilor impuse prin lege acuzatului, chiar dacă a solicitat examinarea cauzei în lipsa, aplicarea unei măsuri preventive nonprivative de libertate la momentul emiterii sentinţei va avea ca scop eventual atât executarea sentinţei, cât şi responsabilizarea acestuia în faţa instanţelor ierarhic superioare în cazul în care prezenta sentință va fi atacată.

Cu privire la mijloacele materiale de probă:

98. În altă ordine de idei, instanța de judecată notează că, în conformitate cu prevederile art. 385 alin. (1) pct.10), 11), 13), 14) şi 15) din Codul de procedură penală, la adoptarea sentinței, instanța de judecată soluționează următoarele chestiuni în următoarea consecutivitate: dacă trebuie admisă acțiunea civilă, în folosul cui şi în

ce sumă; dacă trebuie reparată paguba materială atunci când nu a fost intentată acțiunea civilă; ce trebuie să se facă cu corpurile delicte; cine şi în ce proporție trebuie obligat să plătească cheltuielile judiciare, dacă urmează să fie revocată, înlocuită sau aplicată o măsură preventive în privința inculpatului.

99. Potrivit prevederilor art. 157 alin. (1), Cod procedură penală, „constituie mijloc material de probă documentele în orice formă (scrisă, audio, video, electronică etc.) care provin de la persoane oficiale fizice sau juridice dacă în ele sunt expuse ori adeverite circumstanțe care au importanță pentru cauză".

100. Subsecvent art. 157 alin. (2) Cod procedură penală stipulează că, „Documentele se anexează, prin ordonanța organului de urmărire penală sau prin încheierea instanței, la materialele dosarului și se păstrează atâta timp cât se păstrează dosarul respectiv. În cazul în care documentele în original sunt necesare pentru evidență, rapoarte sau în alte scopuri legale, acestea pot fi restituite deținătorilor, dacă este posibil fără a afecta cauza, copiile de pe acestea păstrându-se în dosar".

101. Ca urmare a celor expuse supra, instanța de judecată va dispune ca mijloacele materiale de probă Extrasul din Ordinul Comandantului Batalionului 22 de menținere a păcii nr. 63 din 01.04.2024, potrivit căruia soldatul clasa III Mîrza Maxim a fost încadrat benevol în serviciul militar prin contract, fiind numit prin Ordinul comandantului Batalionul 22 de menținere a păcii referitor la efectiv nr. 010-S din 01.04.2024 în funcția de soldat superior (mitralior) grupă 1 infanterie pluton 3 infanterie companie 1 infanterie motorizată și Extrasul din Ordinul Comandantului Batalionului 22 de menținere a păcii nr. 68 din 08.04.2024, soldatul clasa III Mîrza Maxim, la data de 08.04.2024 nu s-a prezentat la serviciu, fiind exclus de la toate tipurile de aprovizionare, *urmează a fi păstrate la materialele cauzei penale pe toată durata de păstrare a acesteia.*

Cu privire la cheltuielile judiciare:

102. Subsecvent instanța de judecată reține că, conform art. 227 alin.(1) din Codul de procedură penală, cheltuieli judiciare sunt cheltuielile suportate potrivit legii pentru asigurarea bunei desfășurări a procesului penal, alin. (3) al articolului precizat supra, prevede că, cheltuielile judiciare se plătesc din sumele alocate de stat dacă legea nu prevede altă modalitate. Subsecvent conform art. 229 alin. (1) Cod procedură penală, cheltuielile judiciare sunt suportate de condamnat sau sunt trecute în contul statului. În continuare alin. (2) al articolului precizat prevede că, instanța de judecată poate obliga condamnatul să recupereze cheltuielile judiciare, cu excepția sumelor plătite interpreților, traducătorilor, precum și apărătorilor în cazul asigurării inculpatului cu avocat care acordă asistență juridică garantată de stat, atunci când aceasta o cer interesele justiției și condamnatul nu dispune de mijloacele necesare. Achitarea

cheltuielilor judiciare poate fi suportată și de condamnatul care a fost eliberat de pedeapsă sau căruia i-a fost aplicată pedeapsă, precum și de persoana în privința căreia urmărirea penală a fost încetată pe temeiuri de nereabilitare.

103. Examinând materialele cauzei penale cât și argumentele acuzatorului de stat expuse la faza de dezbateri judiciare, instanța de judecată concluzionează că la prezenta cauză nu au fost suportate careva cheltuieli judiciare.

104. În conformitate cu prevederile art. 64, Cod penal, art. art. 321, 384, 385, 389 Cod procedură penală, instanța de judecată,

hotărăște:

Se recunoaște *Mîrza Maxim,* vinovat de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 371 alin. (1) din Codul penal, și în baza acestei Legi ai stabili o pedeapsă sub formă de *amendă în mărime de 850 (opt sute cinci zeci) unităţi conevenţionale ceea ce constituie 42,500(patru zeci şi două mii cinci sute) lei*.

Se explică lui *Mîrza Maxim* că potrivit art.64 alin.(3^1) Cod penal, aceasta este în drept să achite jumătate din amenda stabilită dacă o plăteşte în cel mult 3 zile lucrătoare din momentul în care hotărârea devine executorie. În acest caz, se consideră că sancţiunea amenzii este executată integral.

Se aplică în privinţa lui *Mîrza Maxim*, măsura preventivă, *obligarea de a nu părăsi ţara,* cu menținerea acesteia până la definitivarea prezentei sentințe.

Sentinţa este cu drept de atac la Curtea de Apel Centru u în termen de 15 zile, prin intermediul Judecătoriei Chişinău *(sediul Buiucani)*.

Preşedintele şedinţei,
Judecător ***Liudmila Beşliu***